»Svědecká spolehlivost byla vyzkoušena zajímavě během přednášky v policejní škole v New Yorku. Do přednášky dostavil se starší pán, který promluvil s přednášejícím několik slov a odešel. Po odchodu žádal přednášející, aby mu byl návštěvník popsán co do obleku, postavy a pod., a hlavně, v které ruce měl hůl. Ze 42 posluchačů se 17 domnívalo, že hůl měl v ruce levé, 22, že ji měl v ruce pravé a 3 se nedovedli rozhodnout; všichni ale tvrdili, že hůl byla barvy tmavé. Skutečnost byla však překvapující, návštěvník neměl hole vůbec.«

Útraty u nejv. správ. soudu. — Trestní řízení daňové.

Finanční Právník, III./3 z 30. listopadu 1937 uveřejňuje pojednání Dr. Vlad. Koska »K závaznosti judikatury nejv. správ. soudu«, v kterém pisatel reaguje živě na článek prvního presidenta nejv. spr. soudu Háchy v »Právní praksi«, II., 1, str. 7, a mimo jiné uvádí:

Je důležité, může-li být náhrada (útrat) uložena prohravšímu stěžovateli, když žalovaný úřad ani nepodá odvodní spis, ani nevyšle zástupce k veřejnému líčení (jež bude ostatně teď konáno velmi zřídka), protože to obojí pokládá za zbytečné, což je a bude často. Podle pozn. 1 k §u 40 Háchova-Rádlova Komentáře k zákonu o n. s. s., 1. vyd., 1933, by to možné nebylo, protože k nákladům žalovaného úřadu náleží — kromě eventuelních kolků — jen náklady odvodního spisu a intervence při veřejném líčení. Ale správa má se stížností k n. s. s. náklady už od okamžiku, kdy stížnost dojde k žalovanému úřadu, totiž náklady spojené se studiem, vybavením a předložením stížnosti n. s. soudu, i když odvodní spis nepodá a při líčení neintervenuje, nehledíc ani k nákladům, spojeným s řízením dalším, když se spisy vrátí se zamítavým nálezem, bylo by se tedy doporučovalo mluvit o nákladech způsobených podáním stížnosti (také § 40 c. p. ř. mluví o nákladech způsobených procesními akty). Protože však i sdělení správních spisů je součástí řízení (§ 26, odst. 1), máme za to, že uvedené výdaje náleží i podle stavu nyní platného také k nákladům účasti v řízení před n. s. s., neboť k sdělení spisů je třeba stížnost studovati, vybavit a předložit. Názor uvedený k cit. poznámce k §u 40 je podle jejího textu jen názorem jistého spisovatele. Tento názor vychází ostatně z dřívějšího znění zákona, kde se mluvilo o nákladech řízení provedeného před správním soudem. Nynější znění mluví však o nákladech účasti v řízení před n. s. s. Zdá se nám, že je nové znění širší; širší výklad alespoň připouští. Jednací řád o tomto pojmu ustanovení nemá. Hácha v uvedeném článku povzbudivě upozorňuje správu, že rakouský správní soud přisuzoval žalovaným úřadům na příklad náhradu nákladů na odvodní spisy a na účast při líčení a podobně. To by nasvědčovalo tomu, že tato náhrada není obmezena na náklady odvodních spisů a účasti při líčení. Jinak by byla správa často nucena podávati odvodní spisy a účastnit se líčení jen proto, aby mohla býti stěžovateli uložena náhrada nákladů, tedy zbytečně. V civilních procesech se přiznávají na př. i náklady na studium procesních podání a pod.

Zajímavé je též pojednání »Z praxe«, v němž pisatel P-š upozorňuje na to, že nebude-li dodržena 45, resp. 60denní lhůta §u 213, odst. 2 zák. o přímých daních, má to za následek zproštění obviněného; kdyby se pokračovalo přesto v řízení, bylo by v tom spatřovati nezákonnost ve smyslu §u 7 zák. o nejv. s. s. Pokračování v řízení by bylo možné jen za podmínek obnovy. Pisatel dodává ovšem, že i tento výklad může býti sporný.

Z právní prakse.

Rozdíly mezi úpravou odpovědnosti za škody

dle autom. zák. č. 81/1935:

Dle § 45 ručí provozovatel za škodu způsobenou nejen na těle nebo na zdraví, nýbrž i na věcech.

dle železnič. zák. č. 86/1937:

Dle §u 196 ručí provozovatel jen za škodu způsobenou na těle (na zdraví). Škoda musila býti způsobena úkony nebo jevy při železniční